

Ének: *Testvérem, gyere velem!*

Testvéreim! Húsvét ünnepén és fiatal testvéreink nagy napján köszöntelek Benneteket: Béke veletek! Kezdjük ezt a mai, ünnepi együttlétünket a szerető Atya, + a szolgáló Fiú és a szelíd Lélek nevében.

Ének: *Jézus, Dávid fia, Ki tudná megmondani?*

Imádkozzunk! Istenünk, tekints ránk jóságosan és nézd mindannyiunk őszinte szándékát, hogy a Te Jézusod lábnyomába lépve követhessük őt az önzetlen szeretet Útján. Add meg ezt, aki élsz és szeretsz...

Evangélium János könyvéből (Jn 20,1-9.)

A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Észrevette, hogy a követ elmozdították a sírtól. Erre elfutott Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit kedvelt Jézus, és hírül adta nekik: „Elvitték az Urat a sírből, s nem tudni, hova tették.” Péter és a másik tanítvány elindult és a sírhoz sietett. Mind a ketten futottak. De a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és hamarabb ért a sírhoz. Benézett, s látta a gyolcsot, de nem ment be. Nem sokkal később Péter is odaért, bement a sírba és ő is látta az otthagyt gyolcsot meg a kendőt, amellyel a fejét befödtek. Ez nem a gyolcs közt volt, hanem külön összehajtva más helyen. Most már a másik tanítvány is bement, aki először ért oda a sírhoz. Látta és hitt. Eddig ugyanis nem értették az Írást, amely szerint föl kellett támadnia a halálból.

Ezek az evangélium szavai.

Kedves Fiatal Testvérek, és Ti Mindnyájan!

Húsvét Jézus feltámadásának a napja, mely már az ősegyházban is a jézusi életre „újjászületők” ünnepe volt. Jézus feltámadását lehet a halálból való felkeltésként, és lehet egy súlyos kómából való feléledésként is értelmezni. Mindez nem változtat Jézus tanításának lényegén, mely a legnagyobb örömhír számunkra: *Szeretet az Isten és szeretnünk kell egymást!*

Mielőtt kérésetek, a keresztséggel és az eucharisziával kapcsolatban teljesül, tisztázzuk, hogy pontosan mi fog itt most történni? Ti tudjátok, még vizsgáztatok is belőle a három éves tanfolyam során, aminek én nagyon örülök.

Évekkel ezelőtt egy ifjúsági zsinaton a szentségekről tanácskoztunk, konkrétan arról, hogy a szentségeket sokan mágikusan értelmezik, mások pedig valami kötelező hókusz-pókusznak tartják. Ezért az volt a kérdés, hogy az un. „szentségeket” söpörjük le az asztalról, vagy mentjük meg belőle azt, ami menthető. Vagyis egyrészt a csecsemők helyett dönteni képes, értelmes fiatalok keresztkedjenek, és a keresztségből és a többi szentségből is vessük ki a babonát és mágiát.

1) Szentségeket lesöpörni?!

Ti tudjátok, hogy a *szentségeknek* van mágikus értelmezése és van jézusi értelme. Mint ahogy *Istenről* is két kép létezik: a varázsló isten: az Úristen, és a Szeretet Isten: akit Jézus ABBA-nak (Atyának): az ő Atyjának és a mi Atyánknak nevezett.

A vallásos értelmezés (dogma) szerint Jézus, az Isten fia a „vére árán” kiengesztelte a haragvó Istent a keresztfán. Ez az Isten pedig, mert megölték a fiát, megkegyelmezett az emberiségnek: megbocsátotta Ádámnak és Évának a bűnét (az eredeti bűnt), de a világ minden emberének bűnét is! (Micsoda abszurdum!)

Később Pál apostol nyomán a teológusok kidolgozták az ún. „szentségtant”. Ennek lényege: Az „*isteni kegyelmet*” minden ember a szentségeken keresztül kaphatja meg.

Csak be kell meríteni valakit a vízbe (vagy csak leönteni), és attól az az ember, már csecsemő korában is új teremtmény, az Isten fia-lánya lesz. A bérálásban krizmával kell megkenni, és apostol lesz. Az Oltáriszentségben átváltoztatott kenyeret és bort kell ennie és innia, és az illető maga is Jézus lesz. És így tovább...

A vallás olcsón árulja a szentségekben az „*isteni kegyelmet*”, mert elég csak egy kis szertartás és máris kegyelmet kap az ember, és bejuthat a mennyországba.

Hát mi azon az ifjúsági zsinaton ezt akartuk lesöpörni az asztalról.

2) Mentsük meg, ami menthető!

Még a „Kis Herceg” is azt mondta, hogy „*szertartásokra pedig szükség van*”.

A szertartás olyan, mint a *jelbeszéd*. Külső jelekkel érzékeltetjük a mondanivalót. Pl. a vízzel, hogy ha piszkos vagyok, megmosakodom és tiszta, friss, szinte új ember leszek. A kenyérral, borral pedig, hogy egy asztaltársaságba tartozom. Ugyanazt esszük, egy család, egy baráti kör vagyunk.

Csakhogy nem a külső jelektől, hanem az én személyes *döntésemtől* lehetek belsőleg tiszta és lehetek barátja egy asztaltársaságnak. Jézus nem mágiával, varázslással akarta megváltani, jobbá tenni a világot, hanem Örömhírével: „*Isten a szeretet és ti szeressétek még az ellenségeiteket is!*”

Ezt nem lehet elérni varázslással, csak *elszánt akarattal!*

A mi szertartásunk során az történik, amit ti tanultatok a Bokorban. És amit ti tesztek most, az két életre szóló döntés kinyilvánítása és megpecsételése a vízzel, kenyérral és borral, itt a közösség előtt.

A két döntés: *Életút-választás és életközösség-választás! Jézus Útjának választása és a Jézus közösségébe tartozás melletti döntés.*

--- Testvéreim! Ehhez bátorságot és hűséget kívánok Nektek!

[Kovács László prédikációja
elhangzott az ünnepi szertartáson, 2024. március 31-én.]

